

Hồi 17

Một Con Người Phải Chết

Thật là lạ.

Bằng vào khí thế của tên áo vàng, khi hắn đã muốn ai làm một công chuyện gì, chắc chắn không một ai ngăn được, cũng không ai dám cãi.

Thế nhưng trong trường hợp này, người ta có cảm giác hắn như một đứa em phải nghe lời chị cả, một thần tử phải tuân lệnh hoàng gia.

Chỉ nghe cách nói chuyện và thần sắc của hai người, ai cũng có thể có cảm tưởng như Triệu Nghê Thường là một bà chúa vạn năng, mà tên áo vàng là người sinh ra vốn đã mang sẵn một trách nhiệm phải quỳ dưới chân nàng.

Tất cả những cái gì của hắn, kể cả sinh mạng hắn cũng đều do nàng quyết định. Nhưng cũng không ai dám chắc như thế.

Vì bên cạnh nàng còn có gã thanh niên áo đen.

Tuy tên áo vàng khi nghe tên áo đen có lời can thiệp, hắn đã rút kiếm ra, nhưng biết đâu đó cũng chẳng qua là hành động vớt vát cho đỡ ê, bởi vì sự thật là hắn đã thua rồi.

Thế đánh sinh tử của hắn bằng thanh đoản kiếm, hắn đã mang áp dụng, hắn không làm cho gã thiếu niên mang thương thì làm sao hắn có thể thắng được cuộc chiến sau cùng.

Hắn nghe lời Triệu Nghê Thường để mà không đánh, hay là câu can của nàng là cơ hội tốt để hắn tra thanh kiếm vào cái vỏ da mà không bị ngượng tay ?

Hắn quyết chết nếu trong cuộc sống của hắn không có bóng nàng, hắn dám chết thì đâu có gì làm cho hắn sợ ?

Hắn không dám cưỡng bức nàng là hắn sợ không được lòng nàng, hay là hắn sợ thanh đao màu tía của gã thiếu niên?

Không ai có thể đoán được để trả lời, trừ nội tâm của gã áo vàng, chính hắn mới hiểu được cái gì tế nhị trong vấn đề rắc rối đó.

Bây giờ thì hắn chỉ còn lại một mình.

Vì khi Triệu Nghê Thường bỏ đi là gã thiếu niên áo đen cũng bỏ đi theo.

Bóng tối đã sập rồi, giữa núi rừng hoang vắng lại càng thêm vắng.

Cộng với con người trở lại một mình, sự có mặt của tên áo vàng không giúp ích gì cho cảnh quanh hiu mà càng làm cho cảnh quanh hiu thêm một linh hồn cô độc.

Cảnh không có hồn là cảnh chết, cảnh có hồn mà hồn tan nát lại càng làm cho cảnh xác xơ.

Tên áo vàng đứng sững y như cái xác không hồn, hai mắt hấn lơ lơ nhìn theo hướng đi của Triệu Nghê Thường và gã áo đen.

Hắn nhìn theo hướng đó nhưng không biết hắn có thấy hay không, hay hắn chỉ nhìn vào khoảng trống, vì khi bóng Triệu Nghê Thường đã khuất mà hai mắt hắn vẫn nhìn tới trước trở trờ.

Thình lình, hắn gom hết sức mình rút thanh kiếm ra và đâm ngược vào cổ hắn...

Một tiếng thép vang lên, thanh kiếm của tên áo vàng gãy tện trong cán, lưỡi kiếm bị gãy văng lướt trên đá cuội và bay xuống chân đồi.

Không biết tự bao giờ, một lão già áo vàng có râu thưa đứng kế bên hông hắn.

Lão già tầm thước, đầu đội nón lớn, vẻ mặt khá thanh tú và đôi mắt của tên áo vàng đã làm cho Triệu Nghê Thường thấy “lửa” lúc này bây giờ đã bị tia sáng trong ánh mắt của lão già làm át mất.

Bây giờ, đôi mắt của tên áo vàng cũng không phải tắt, nhưng khi có tia mắt của lão già thì nó giống y như ngọn đèn dầu leo lét dưới ánh trăng rằm.

Thần sắc của lão già có thể nói chỉ có đôi mắt là làm cho người khiếp đảm.

- Lệ Tam Tuyệt.

Giọng nói của lão già như tiếng rít.

Lệ Tam Tuyệt tên áo vàng không run, nhưng giọng của hắn cũng như ánh mắt lơ lơ:

- Chủ nhân.

Lão già có râu lạnh lùng:

- Người định chết phải không ?

Giọng nói của Lệ Tam Tuyệt trở nên bình thản.

- Vâng, chủ nhân, tôi không còn muốn sống... sống không có sinh thú.

Lão già có râu gặng lại:

- Tại sao ? Vì đứa con gái ấy không chịu theo người phải không ?

Lệ Tam Tuyệt gật đầu:

- Vâng, chủ nhân, tôi đã yêu nàng, tôi cũng không biết tại sao lại yêu nàng, mà lại yêu một cách quá sâu... Tôi cảm thấy rằng không có mặt nàng thì tất cả đều đã chết, luôn cả tôi cũng chết.

Chát ! Chát ! Chát !

Chiếc nón của Lệ Tam Tuyệt văng xuống đất, những dấu tay của vị “chủ nhân” in hằn lên mặt hắc đỏ bầm.

- Ngươi ! Bao nhiêu năm luyện võ, tung hoành, ta không ngờ ngươi lại như thế.

Da mặt của Lệ Tam Tuyệt trắng bệch. Với đôi mắt nhỏ mà dài, với đôi mày hơi xếch thấu tóc mai, phải nói hắc là con người cũng khá là anh tuấn, nhưng thần sắc bây giờ thật là xơ xác.

Da mặt hắc vốn không đen, bây giờ thêm nhợt nhạt y như không còn chút máu, những lần ngón tay “chủ nhân” hắc hắc bầm trên mặt y như những đường roi cay nghiệt trên đời.

Hắc không cúi xuống nhặt chiếc nón vừa văng, hắc không có một phản ứng nào trước sự giận dữ của chủ nhân, quả thật, hắc đã mất linh hồn.

Lão già có râu cau mặt lạnh lùng:

- Ngươi có biết tại sao ngươi không phải là đối thủ của hắc không ?

Lệ Tam Tuyệt nói:

- Công lực của hắc cao hơn một bậc, cũng có thể nói là nửa bậc... nhưng một hay nửa gì cũng cao hơn, vì thế nên... hơn nữa, đao pháp của hắc thật cao.

- Không.

Lão già quắc mắt:

- Không phải như thế, người thua hắc là vì người đã nhìn thấy trước đôi mắt của người con gái đó. Đôi mắt của nàng làm cho người dao động. Làm cho tình cảm của người sống dậy khi giao đấu với một kinh địch, tình cảm sống dậy là... chết. Người chưa chết là hình như hắc chưa muốn giết người.

Lệ Tam Tuyệt mấp máp đôi môi, nhưng hắc làm thinh.

Lão già có râu nói tiếp:

- Ngươi có biết tại sao hắc thắng không ? Trong khi người bị phân tâm thì hắc vẫn lạnh băng băng và chuyên tâm chiến đấu, một người chuyên tâm, một người phân tán, kẻ thảm bại chắc chắn là ngươi. Không phải tại vì công lực hay đao pháp của hắc cao.

Ngừng một giây, lão già có râu lại hỏi:

- Ngươi có biết tại sao khi này ngươi lại để cho hắc đi theo nàng như thế hay không ?

Lệ Tam Tuyệt đáp:

- Tại vì tôi đã bị hắc làm cho thảm bại trước rồi.

- Không.

Lão già có râu quắc đôi mắt như điện lạnh:

- Nguyên nhân chủ yếu là tại ngươi... yêu. Người theo ta từ bấy lâu nay, ta biết ngươi không bao giờ để cho một cái miệng nào thuật lại được cuộc đấu ấy, nghĩa là

người, không hề chừa “hoạt khẩu”. Thế nhưng bây giờ người lại để cho hắn đi, là tại vì lòng người đã mềm, mềm nhũn vì yêu. Đối với hắn, không phải người không đủ sức khắc chế mà trái lại, bất cứ lúc nào, người cũng có thể thu lấy sinh mạng hắn. Người đã vì yêu mà bại, rồi vì bại mà hoài nghi, vì hoài nghi không dám hành động theo bản năng. Căn bản tại người yêu nàng nên thất bại, không phải chỉ thất bại trong giao đấu với địch, mà còn thất bại trong tình yêu, vĩnh viễn thất bại, nếu người không chịu vùng lên.

Lệ Tam Tuyệt chậm chậm cúi đầu:

- Nhưng tôi không còn chủ động nổi nữa, tôi không còn kèm nổi lòng tôi, cái mà từ trước tôi không hề có. Tôi đã thấy không biết bao nhiêu gái đẹp, thế nhưng họ không bao giờ làm cho tôi động tâm, chỉ có mỗi một mình nàng...

Lão già có râu thở dài, giọng hắn có phần dịu lại:

- Ta biết đứa con gái đó đẹp lắm, trên đời này những người tuyệt sắc không phải là ít, nhưng đứa con gái đó có một khí chất thật là đặc biệt, ta nhìn vào mặt nó cũng chưa chắc khỏi động tâm, chính vì thế nên ta chỉ đứng xa xa chứ không dám lại gần, ta cũng không dám tự tin khi nhìn vào đôi mắt nó....

Ngưng một giây như để chiêm nghiệm những gì mình đã biết, lão già trầm ngâm nói tiếp:

- Người có thể chiếm nàng, nhưng tuyệt đối không nên để động tình nếu không người sẽ không còn bao giờ góc đầu lên nổi, không bao giờ có thể hoàn thành nhiệm vụ và hơn nữa, là bất cứ lúc nào người cũng đều có thể chết vào tay người khác...

Lệ Tam Tuyệt ngẩng mặt lên:

- Chủ nhân, người bảo tôi có thể chiếm được nàng ? Nhưng bằng cách nào ?

Lão già có râu vụt trở lại trạng thái y như hồi mới ban đầu, giọng hắn lạnh băng băng y như mặt lão, từ hai hàm răng khít rít của lão bắn ra hai tiếng:

- Giết hắn.

Lệ Tam Tuyệt chớp ngời đôi mắt:

- Chủ nhân bảo tôi phải theo ngay ?

Lão già lắc đầu:

- Không, theo ngay là người phải chết. Bây giờ khí thế của hắn đang lên, tinh thần của người chưa hoàn toàn khôi phục, người theo là sẽ chết dưới thanh đao của hắn. Người phải chờ, chờ khi hắn đến Trường An, chờ cho hắn đi được một quãng đường dài, chờ cho chí khí của hắn tiêu trầm, chờ cho khi lực của hắn bị giảm sút, đến lúc đó người giết hắn như trở bàn tay.

Lệ Tam Tuyệt cau mày:

- Chủ nhân tin rằng hắn sẽ cùng với nàng....

Lão già có râu nhếch môi:

- Tự nhiên, con người bằng thịt bằng xương, và nhứt là hấn đang hồi khí huyết phương cương còn nằng, nằng đang như cục đá nam châm, sức hút của nằng dữ dội...

Sát khí vụt bùng lên mặt của Lê Tam Tuyết, hấn nhìn vào khoảng trống xa xôi:

- Được, tôi sẽ chờ hấn đến Trường An.

Lão già có râu trầm giọng:

- Nhớ cho kỹ, người rất dễ dàng chiếm được nằng, nhưng tuyết đối không được động tình. Nhưng nếu không may mà người phải động tình thì điều tốt hơn hết là người nên tự sát, bởi vì nếu không thì người cũng sẽ chết vào tay người khác, vì thế, để cho người khác giết người, không bằng người tự sát, tự tay người kết thúc sinh mạng của người, nhớ kỹ điều đó.

Ánh mắt của Lê Tam Tuyết loé lên như lửa:

- Được lắm, chủ nhân, tôi ghi nhớ điều đó.

oOo

Trời càng lúc càng tốt.

Đường càng lúc càng hoang vắng thê lương.

Vàng trắng lười liềm treo lơ lửng giữa không trung, đã không giúp cho lữ khách tỏ đường, mà càng làm cho cảnh trí thêm phần tiêu sất.

Ngẩng mặt nhìn bốn phía, không thấy một đống lửa, không thấy một ánh đèn, những thứ báo hiệu có dấu vết của con người hoàn toàn không có.

Triệu Nghê Thường không sợ đêm vắng một mình giữa rừng hoang, vì chuyện sợ đến kinh người đã được nằng chứng kiến quá nhiều.

“Bạch Liên Giáo” là cái tên đáng sợ, pháp thuật ma quái của người trong Bạch Liên Giáo còn đáng sợ hơn nữa. Bây giờ nằng đâu có sợ những gì ?

Thế nhưng chuyện lở đẹo theo sau của gã thiếu niên áo đen đã làm cho nằng phải mềm lòng.

Nằng cảm thấy bất an.

Nằng vụt dừng chân và quay hấn lại:

- Tại làm sao cứ theo tôi hoài như thế ?

Gã thiếu niên hơi sửng sốt, hấn dừng lại và đáp ngay:

- Vì cô nương là người cần phải được bảo hộ.

Triệu Nghê Thường nhìn thẳng vào bộ mặt khô ngô, cương trực mà chất phác của hấn, nằng cười:

- Tôi cần phải được bảo hộ ? Nhưng ai bảo hộ ? Các hạ à ?

Gã thiếu niên bây giờ mới hoàn toàn sống sót, hấn nhìn trân trân cô gái...

Cặp chân mày vòng cung của Triệu Nghê Thường hơi động dẩy:

- Nhìn cái gì ? Mặt tôi có cái gì lạ lắm hay sao ?

Vẻ mặt của gã thiếu niên chợt biến thái lơ dờ:

- Nụ cười của cô nương thật đẹp, cho dầu tất cả những thứ tiếng đẹp dễ nhất trên đời này gộp lại, cũng không làm sao hình dung.

Triệu Nghê Thường bỗng nghe tim mình rộn rã, tim đập đến mức nàng không còn kịp thở...

Nếu không sợ đối phương khám phá thì có lẽ nàng đã đưa tay lên dần chặn, nhưng nàng không dám làm như thế, nàng đứng yên mà nghe hai má nóng bừng.

Nàng thật không hiểu được, không hiểu tại sao khi nghe gã thiếu niên khen nàng đẹp, nàng lại có cái cảm giác lạ thường như thế ấy ? Vừa rồi chính tên áo vàng đã khen nàng nhiều hơn nữa, nhưng nàng nhớ rõ nàng không có cảm giác lạ lùng như thế.

- Thật như thế sao ?

Thật lâu, nàng mới hỏi được một câu, câu hỏi không phải hoài nghi mà chính là câu hỏi có tính cách vặn lại lòng mình không phải để hỏi xem mình có thật đẹp như thế không mà là để dò hỏi xem quả mình đã... xúc động vì câu nói của hấn hay không?

Gã thiếu niên gật đầu:

- Quả thật như thế. Cái cười của cô nương quá đẹp, đẹp đến mức không dám nhìn, nhưng cứ phải nhìn. Tôi tin rằng bất cứ người nào cũng đều có cái cảm giác như thế ấy.

Triệu Nghê Thường hỏi:

- Thế các hạ có thích cái cười của tôi không?

Gã thiếu niên áo đen đáp:

- Tôi phải nhận rằng tôi rất thích, tôi cũng tin rằng bất cứ ai cũng thế, nếu cần phải nói một câu hơi quá đáng để tượng trưng thì tôi sẽ nói rằng cho dầu người nào đó có lòng đá dạ sắt, nhứt định cũng phải lung lay khi thấy nụ cười của cô nương.

Triệu Nghê Thường nghiêng mặt:

- Sao tôi nghe nói cái cười của đàn bà nguy hiểm lắm ? Tôi nghe người ta nói chính vì nụ cười quá hấp dẫn mà Bao Tự đã làm cho U Vương mất nước?

- Có thể, nhưng đó là những nụ cười yêu mị, nụ cười ma quái, còn nụ cười của cô nương là nụ cười trong trắng hiền lành. Nếu nụ cười của Bao Tự làm động can qua thì, nụ cười của cô nương sẽ có thể dập tắt cơn binh lửa.

Triệu Nghê Thường gặng lại:

- Thật như thế sao ?

Gã thiếu niên gật đầu:

- Hoặc là tôi làm thính, còn khi tôi đã nói ra thì nhứt định phải là lời nói thật, cho dầu tôi nói với địch nhân.

Sự thật thì chỉ trông vào mặt hấn, ai cũng có thể biết hấn không phải hạng người giả dối, hạng người hay nịnh nọt cầu thân, không một ai có thể nhận hấn là con người dầu môi chót lưỡi.

Tim của Triệu Nghê Thường lại đập lên rộn rã, nàng buột miệng nói:

- Nếu thế thì về sau tôi sẽ thường cười cho anh thưởng thức.

Nói xong câu đó, nàng đâm ra hối hận.

Một người con gái, cho dầu đối với bạn cũng không nên nói một câu như thế.

Huống chi, hấn không phải bạn của nàng, nàng cũng đâu sẽ đi chung với hấn, thì cơ chi lại nói hai tiếng “về sau”?

Nhưng trước khi buông ra câu nói đó, nàng không hề nghĩ đến hậu quả...

Nhưng hấn đã vội khoát tay:

- Đừng, đừng bao giờ... tôi hy vọng đây là nụ cười lần đầu mà cũng là lần chót.

Triệu Nghê Thường kinh ngạc:

- Tại sao vậy? Chính các hạ vừa nói thích kia mà.

Gã thiếu niên áo đen đáp:

- Chính vì thế cho nên tôi không nhìn thấy nhiều hơn, vì tôi sợ động tình.

À, con người này quả thật tình, hấn đã nói một câu nói thẳng băng.

Chính vì câu nói thẳng đầy thành thật đó mà Triệu Nghê Thường hỏi tiếp:

- Tại làm sao các hạ lại sợ phải động tình?

Hỏi xong câu đó nàng lại đâm ra hối hận.

Đã đành hấn thật tình, hấn là con người ưa nói thẳng nhưng là con gái, tại sao nàng lại hỏi một câu như thế?

Nhưng vẻ mặt thành khẩn của hấn đã làm cho nàng hơi yên tâm, hấn nói:

- Như cô nương đã nói hồi còn trên dốc núi, tôi không thích hợp với cô nương. Thật thì tôi là một con người không chịu chứng kiến chuyện giết chóc chớ đừng nói chính tay mình lại giết người. Từ nhỏ, một con kiến tôi cũng không nỡ giết nếu cứ như thế thì có lẽ tôi rất thích hợp với cô nương. Nhưng bây giờ thì khác. Bây giờ về sau, chẳng những tôi không tránh mà lại còn phải tìm để... giết người. Tôi đã nhiễm sát khí vào mình, sau này, sát khí còn sẽ chồng chất nhiều hơn, sợ còn hơn gã áo vàng tự xưng là họ Lệ khi chiều nữa....

Triệu Nghê Thường nhìn sâu vào mắt gã thiếu niên:

- Con người của các hạ thật là kỳ. Trước kia không hề giết người, cho đến con kiến cũng không nở giết, bao nhiêu đó đủ thấy các hạ là con người thuần lương chất phác. Đã là con người như thế thì tại sao từ đây lại còn phải giết người?

Gân mặt của gã thiếu niên áo đen giật giật:

- Tôi... tôi không thể không giết người.

Triệu Nghê Thường thẳng thốt:

- Không thể không giết người ? Tại sao làm kỳ vậy ?

Gã thiếu niên áo đen buồn bã lắc đầu:

- Tôi không thể nói với cô nương điều ấy.

Triệu Nghê Thường như kinh hoàng:

- Tại làm sao anh...

Tiếng gọi “anh” của nàng thật tự nhiên, vì hấn còn nhỏ mà lại quá thuần lương chất phác, hấn không giống nhân vật võ lâm, gọi hấn là “các hạ” nàng cảm nghe hơi chướng...

Nhưng khi gọi xong, nàng lại cảm thấy hơi đường đột, nàng cảm thấy như thế là nàng đã mặc nhiên chấp nhận hấn là người bạn.

Nhìn thấy vẻ mặt của gã thiếu niên quá bình thản, hình như hấn cũng không để ý, vì thế nàng cũng không cải sửa, nàng cũng giữ vẻ mặt tự nhiên để nói luôn:

- ...Làm sao thế ? Anh có bệnh à ? Có phải anh đã bị nhiễm chứng bệnh ám ảnh về chuyện sát nhân không ?

Gã thiếu niên lắc đầu:

- Không, tôi không làm sao cả, nhưng cô đừng hỏi, tôi không làm sao có thể kể cho cô nương nghe nguyên nhân chính đáng của chuyện này...

Triệu Nghê Thường nhìn sững vào mặt hấn.

Thôi, bây giờ nàng đã biết rồi, nàng biết tại sao lúc đầu hấn lại có vẻ... lơ đãng với nàng.

Nàng nhìn sững hấn bằng tia mắt thăm dò...

Nàng muốn từ sắc diện của hấn, nàng có thể tìm ra nguyên nhân chân chính khiến cho hấn phải giết người, trong khi nàng tin chắc rằng lòng hấn không bao giờ muốn làm chuyện ấy.

Điều nhận xét đó, nàng hoàn toàn bằng vào trực giác.

Gã thiếu niên áo đen không tránh mắt nàng hấn nói bằng một giọng trầm trầm:

- Tôi tuy không biết hai người mà tôi giết vừa rồi là ai, không biết được mục đích hành động của họ, nhưng tôi vẫn thấy được họ không phải là con người tốt. Nhứt là gã áo vàng tự xưng họ Lê đến sau, tôi không thấy tận mắt, nhưng tôi có thể biết rằng hấn đã giết người nhiều quá, tính hấn vô cùng tàn nhẫn.

Triệu Nghê Thường gật đầu:

- Cách nhìn của anh cũng y như cách thấy của tôi, tôi cũng thấy sát khí trong người hắn quá nhiều quá nặng, toàn thân hắn bị sát khí đè gập xuống. Nhưng tôi thì tôi lại thấy ghê tởm chuyện giết người, tôi nghĩ rằng trong đời không có người nào đáng chết, người nào bản tánh cũng thiện lương, nhưng vì gần mực hoá đen, nhưng dầu mỡ đến mức nào, trở về trước, họ vẫn là trong trắng...

Gã thiếu niên áo đen gật đầu:

- Cô nương nói đúng, tôi cũng bằng lòng chuyện giết người vừa rồi tôi phải giết mất hai người, trong lòng tôi vô cùng thống khổ, vì thế, sau cùng không muốn giết tên áo vàng họ Lê.

Triệu Nghê Thường hỏi:

- Thế tại sao anh bảo sau này anh còn phải giết người ?

Gã thiếu niên áo đen gật đầu:

- Tôi không giết tên áo vàng họ Lê khi này là một chuyện, còn phải tìm người để giết tới đây là một chuyện, tôi không thể nói cho cô biết mà cũng không thể nói cho bất cứ người nào biết được.

Trầm ngâm một lúc khá lâu, nàng nói:

- Tôi không muốn chận anh, nhưng tôi biết anh giết người không phải do lòng anh muốn thế, mà không muốn thế thì là bị bắt ép, nếu tôi biết được sự thật về khúc mắc đó, tôi tin rằng tôi có thể giúp anh.

Gã thiếu niên lắc đầu khẳng định:

- Không cô nương không thể giúp tôi, ngoài tôi ra, không một ai có thể giúp tôi được cả, không một ai có thể giải được nỗi khổ của tôi.

Triệu Nghê Thường gặt lại:

- Anh có thể khẳng định như thế hay sao?

Gã thiếu niên áo đen nói:

- Chuyện của tôi mà tôi lại không biết rõ hay sao?

Triệu Nghê Thường nói:

- Thôi, anh đã nói thế, tôi tạm thời xin không hỏi nữa....

Ngừng một chút, nàng vụt hỏi:

- Nè, anh tên gì, và từ đâu tới đây vậy?

Gã thiếu niên áo đen đáp:

- Tôi họ Bạch, tên La Hán, hồi nhỏ nội tôi gọi tôi như thế, cho đến bây giờ cũng như thế, không thay đổi một chữ nào cả.

Triệu Nghê Thường lẩm thầm:

- La Hán... tên ngộ quá vậy?

La Hán thở ra:

- Không phải là tên từ mới sinh ra đâu, họ Bạch, tên khác, nhưng hồi nhỏ, lúc tôi biết đi biết chạy, tôi khoẻ mạnh lắm nội tôi nói đùa: thằng bé này giống “thiết la hán quá”, từ đó gọi luôn tên là La Hán, tên không đẹp, nhưng quả thật là “ngộ” như cô vừa nói và thêm một điều là có tượng trưng đầy đủ cho sự thương yêu của nội tổ, vì thế tôi thích cái tên ấy lắm.

Câu nói của La Hán thật đặc biệt.

Nhắc tới một chuyện vui, chuyện thương yêu của bà nội, đáng lý hẳn phải cười, phải tươi sắc mặt, thế nhưng hẳn nói chuyện đó bằng một tiếng thở dài.

Triệu Nghê Thường cười:

- Sao lại không đẹp, tôi nghe tên ấy đẹp lắm. Nhứt là sự thương yêu của bà nội anh càng làm cho cái tên đẹp hơn nhiều, về sau, tôi sẽ cứ gọi luôn như thế.

Nàng bật cười. Lại nói chuyện “về sau” nhưng bây giờ thì nàng không hối hận nữa, nàng hỏi tiếp:

- Anh chưa cho tôi biết anh từ đâu đến đây?

La Hán hơi do dự:

- Tôi... tôi không thể nói điều đó.

Triệu Nghê Thường gục mặt:

- Nữa, chuyện gì thì bảo là không nói được, chớ chuyện từ đâu đến mà không nói được nữa sao?

La Hán nói:

- Tôi có những cái khó trong lòng, cái khổ không thể nói ra.

Triệu Nghê Thường hỏi:

- Trong nhà anh còn có những ai, chuyện đó anh có thể nói được không?

La Hán đáp:

- Chỉ có tôi và bà nội tôi thôi.

Triệu Nghê Thường hỏi:

- Anh không có cha mẹ gì cả sao?

Mặt của La Hán vụt tối sầm:

- Không, khi tôi chưa biết gì cả thì cha mẹ tôi đã không còn vì thế, hình dáng cha mẹ của tôi ra sao tôi không hề biết, tôi nhờ bà nội tôi nuôi cho đến lớn.

Triệu Nghê Thường cảm thông nỗi buồn của hẳn, nàng an ủi:

- Đừng buồn, kiếp người nhiều bất hạnh lắm, chính như tôi đây chưa biết chừng còn bất hạnh hơn nhiều vì anh còn có bà nội nhưng tôi thì không. Tôi không một người thân.

La Hán nhìn sững:

- Cô không có người thân nào cả hay sao?

Triệu Nghê Thường lắc đầu:

- Tôi là một đức mồ côi từ nhỏ, không có cha mẹ anh em, không nhà cửa gì hết.

La Hán thở dài:

- Quả thật cô bất hạnh quá, tôi có bà nội tôi, bà nội tôi thương yêu tôi lắm tôi không thua những đứa trẻ có cha mẹ. Còn cô như thế thì cô làm sao sống được?

Triệu Nghê Thường dàu dàu:

- Chính tôi cũng không biết làm sao tôi lại sống được đến bây giờ, hồi nhỏ chưa biết gì thì đã bị mồ côi, trôi nổi, linh đình cơ cực...

La Hán chắc lưỡi lắc đầu:

- Thôi, cô nương, đừng nói nữa... tôi không thể nghe được nữa đâu...

Triệu Nghê Thường nói:

- Dầu gì anh cũng đỡ hơn, bây giờ anh vẫn có cái nhà để trở về....

La Hán lắc đầu:

- Tôi hơn cô là có cái nhà, nhưng bây giờ thì cũng như cô, nhà tôi không còn về được nữa...

Triệu Nghê Thường kinh ngạc:

- Tại sao vậy ? La Hán, tại sao anh không thể về nhà?

La Hán thở ra:

- Bà nội tôi...

Nhưng hấn lại lắc đầu ngay:

- Không, tôi không thể... thôi, cô đừng hỏi về tôi nữa!

Triệu Nghê Thường chớp mắt:

- Bà nội anh rất không bằng lòng cho anh giết người phải không?

La Hán đáp:

- Tự nhiên, bà nội tôi rất hiền từ, không phải riêng đối tôi mà đối với ai cũng thế.

Triệu Nghê Thường hỏi:

- Đã thế sao anh lại còn giết người, anh không sợ nội anh giận anh sao ?

La Hán cau mặt, hấn nói bằng một giọng hơi bức:

- Biểu đừng có nói chuyện đó nữa, không thể nói chuyện khác được sao?

Triệu Nghê Thường không buồn, nàng nhìn hấn dăm dăm...

La Hán cúi mặt nói thật nhỏ:

- Xin lỗi khi không tôi lại giận dữ đối với cô nương, đáng lý tôi không nên như thế.

Triệu Nghê Thường lắc đầu:

- Cô không hiểu, tôi không dám nghĩ đến nội tôi, cũng không dám nhắc tới, nghĩ tới nhắc tới thì tôi không chịu nổi, tôi cảm thấy lòng tôi như dao cắt.

Triệu Nghê Thường gật đầu:

- Tôi biết, tôi thấy chuyện đó, nhưng tôi không hiểu tại sao?

La Hán nói:

- Không có gì đâu, tôi không để ý đâu...

La Hán chắc lưỡi lắc đầu:

- Tôi không thể nói cho cô biết được.

Trầm ngâm một chút, Triệu Nghê Thường nhìn La Hán và mỉm cười:

- Tôi tên Triệu Nghê Thường.

La Hán nhìn nàng:

- Nghê Thường? Đẹp quá vậy?

Triệu Nghê Thường nói:

- Từ nhỏ tôi đã có cái tên đó, tôi cũng không biết ai đặt cho cái tên đó, nhưng tôi cũng rất ưa thích người ta gọi tôi như thế.

La Hán nói:

- Thôi sẽ gọi Nghê Thường...Nghê Thường...

Nghê Thường...Nghê Thường... nàng lặp đi lặp lại tiếng gọi của La Hán, lần thứ nhất nàng nghe thấy có một người gọi tên nàng một cách ngọt ngào Nghê Thường, nàng rất thích được nghe...

Đại sư ca của nàng thường gọi nàng bằng tiếng thương yêu ngọt ngào, nhưng chỉ tiếc là trong Bạch Liên Giáo người ta không cho gọi tên, nên có thương có ngọt, đại sư ca cũng chỉ gọi nàng là “bát sư muội” mà thôi, nàng không thích, nàng chỉ thích gọi tên là như La Hán đã gọi nàng...

- - - 000 - - -